

Aznavour'un Parfümü

– Gönül ÇAKI · 16 Ekim 2009

sakla sesini gönül
deniz bile su serperdi
Aznavour'un kokusuna

yüzüne baktım
söyleyecekti
saklandım

sonra...

saklandığım yer...

şaştım,
yakasındaki toz zerresiymiş meğer

şalopa'da iki el
esmer mi esmer
utandım
yanaklarım kıpkırmızı
dudaklarım lâl çiğdem

sarılsam dedim
çamur olmuş üstüm başım
öpmeliydim
pıtıraklar kiskansın
sakallarının batışını

ilk fırsatta

çıkartıp cebinden çakıl taşlarını
poète d'amour şarkısıyla
sıkıştırması varmış
yaralı avuçlarıma

upuzun düşlere zümrüt yatırma vaktiydi sanki

çok baktım yüzüne

gri kasketinden akan terleri saydım sonra
toprağa düşse
kaç şıvga boy verir
denize aksa
hangi küpeştede tuz eritir
bilemezdim

daldım biraz

mavi tükenmezi akıyordu
siyah setresinden
yaklaştım
bir yüzü şıvgın denizin
ama mendili yoktu aşkın
oysa

ben Aristokrat tavrını sevmezdim Emirgan'ın

yutkundum sesimi Aznavour'a
tam da karşı kıyıda
kuzey rüzgârıyla gelmiş o
âşık olmuş bana
pudralamış mendilini
nemli sakallarıyla
günahı boynuna kokusunun
saklamak düşmüş ayalarım